

РЕШЕНИЕ

№ 73

гр. София, 03.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ, в закрито заседание на трети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА**

като разглежда докладваното от **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА** Гражданско дело № 20221110170525 по описа за 2022 година

Производство по делото е образувано по предявен от М. Н. И. против /ФИРМА/, отрицателен установителен иск с правно основание 439 ГПК за признаване за установено по отношение на ответника, че ищцата не дължи на ответника сумата в размер на 2557,68 лв., представляваща сума за доставена, но незаплатена топлинна енергия за периода от м.06.2004 г. до м. 04.2009 г., ведно със законната лихва, считано от 02.12.2009 г., до окончателното плащане, сумата в размер на 681,94 лв. – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 01.08.2004 г. до 02.11.2009 г., въз основа на които е издаден изпълнителен лист на основание Заповед за парично задължение по ч. гр. дело № 14240/2009 г., по описа на 87 състав на СРС, за събирането на която е образувано изпълнително дело № 2016*0401714 по описа на ЧСИ М.М., рег.№ *** на КЧСИ с район на действие СГС, поради настъпила погасителна**

давност.

В исковата молба ищецът твърди, че в края на месец декември 2022 г. разбрал, че е направена удържака от трудовото му възнаграждение по изп.д. № 2016*0401714 по описа на ЧСИ М.М. с рег. № *** на КЧСИ и район на действие СГС. Сочи, че видно от покана за доброволно изпълнение № 3573 от 11.02.2017 г., с която от ищеца били изискани процесните суми, както и за разноси по изпълнителното дело и 703,20 лв. – такса по т.26 от ТТР към ЗЧСИ към 11.02.2017 г. Сочи, че производството по изпълнителното дело е образувано през 2016 г. въз основа на издаден изпълнителен лист от 23.09.2013 г., по ч.гр.д. № 14240/2009 г., по описа на 87 състав на СРС.**

Изпълнителният лист бил издаден за сумите в размер на 2557,68 лв., представляваща сума за доставена, но незаплатена топлинна енергия за периода от м.06.2004 г. до м. 04.2009 г., ведно със законна лихва, считано от 02.12.2009 г., до окончателното плащане, сумата в размер на 681,94 лв – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 01.08.2004 г. до 02.11.2009 г. и сумата от 167,23 лв. за разноси по делото. Счита, че след 11.02.2017 г. срещу ищеца – длъжник по изпълнителното дело, не са извършвани никакви годни изпълнителни действия, поради което изпълнителното дело е прекратено по силата на закона (чл.422, ал. 1, т. 8 от ГПК). Твърди, че възможността вземането да бъде събрано по принудителен

ред е погасена с тригодишната давност по чл. 111, б. „б“ от ЗЗД към месец юли 2016 г. Претендират се направените по делото разноси както и адвокатско възнаграждение.

По делото е постъпил писмен отговор на исковата молба в предвидения за това срок, депозиран от ответника, с който оспорва предявения иск. Счита, че вземане по влязла в сила заповед по чл. 410 от ГПК се погасява с петгодишна давност, поради установяване на вземането с влязло в сила решение. Поддържа още, че давността е била прекъсвана и след образуване на изпълнителното дело с предприемане на редица същински изпълнителни действия. Моли се за отхвърляне на исковете. Претендират се направените по делото разноси.

В съдебно заседание ищецът М. Н. И., редовно призован, не се явява, представлява се от адвокат М., който поддържа исковата молба и моли за уважаване на исковите претенции.

В съдебно заседание, ответникът /ФИРМА/, редовно призован, не се представлява. С молба с вх. № 292156/18.10.2023г. поддържа отговора на исковата молба и моли за отхвърляне на исковете.

Разпоредбата на чл. 439 ГПК дава възможност на длъжника по изпълнително дело да оспори чрез иск изпълняемо право. Това право може да е установено с влязло в сила решение, или въз основа на заповед за

изпълнение, въз основа на която, като годно изпълнително основание по чл. 404 от ГПК да е издаден изпълнителен лист, какъвто е настоящият случай. Длъжникът по изпълнението може да оспорва дължимостта на сумите по влязлото в сила решение, само въз основа на факти, настъпили след издаването му. В конкретния случай ищецът се позовава на изтекла в негова полза погасителна давност, юридически факт, настъпил след влизане в сила на изпълнителното основание /заповедта за изпълнение, издадена по ч.гр.д. № 14240/2009г. по описа на СРС, 87-ми състав/, поради и което исковете с правно основание чл. 439 от ГПК са допустими.

Не е спорно между страните, че въз основа на влязлата в сила заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 14240/2009г. е издаден изпълнителен лист срещу ищеца М. Й., за сумата от 2557,68 лева, представляваща цена на потребена топлинна енергия, за периода от 01.06.2004г. до 30.04.2009г. ведно със законната лихва, считано от 02.12.2009г. до окончателно изплащане на вземането, за сумата от 681,94 лева, представляваща мораторна лихва, за периода от 01.08.2004г. до 02.11.2009г. и за сумата от 167,23 лева, разноси по делото.

Въз основа на горепосочения изпълнителен лист по молба на вискателя /ФИРМА/ с вх. № 21868 от 23.12.2016г. е образувано изпълнително дело № 2016*0401714 по описа на ЧСИ М.М., с рег. № *** в КЧСИ, с район на**

действие, районна на СГС. По делото на 11.02.2017г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на ищцата в /ФИРМА/, като третото задължено лице /работодател/ с молба с изх. № 1526/1-28.02.2017г. е отговорило, че върху трудовото възнаграждение на Й. е наложен предходен запор, поради което суми ще се превеждат след погасяване на задължението по предходно наложения запор. По изпълнителното дело е налична и молба от взыскателя с вх. № 14117/26.09.2018г., подписана от юрисконсулт М.Л., за сезиране на ЧСИ да извърши същински изпълнителни действия по налагане запор върху банковите сметки на длъжника. Тази молба се оспорва от ищеца, откъм автентичност. Впоследствие са наложени запори върху банковите сметки на Й. в редица банки от дата 30.01.2020г. като е наличен отговор с вх. № 1114/6890 от 03.02.2020г. от /ФИРМА/, с който се посочва, че длъжника има открита сметка в банката, но по сметката са натрупани суми от социални помощи. Постъпил е и отговор от /ФИРМА/, с което вземането се признава, като е посочено, че дължимите суми не могат да бъдат превеждани, поради липса на авоари по сметката. Наличен е и отговор от /ФИРМА/, с който вземането се признава, като е посочено, че по сметката постъпват средства под установения размер на минималната работна заплата, поради което запора няма да бъде изпълняван. С молба с вх. 2535/19.02.2020г. длъжникът е сезирал ЧСИ с искане за вдигане на наложените запори. Със съобщение от дата 20.02.2020г.

запорите са вдигнати. С молба с вх. № 2768/13.04.2023г. взискателят е поискал от ЧСИ да предприеме действия по извършване на нови изпълнителни действия по налагане на запор върху банковите сметки на длъжника. Установява се че последното същинско предприето действие по изпълнителното дело е от 18.04.2023г., когато е наложен запор върху банковите сметки на длъжника в /ФИРМА/. Видно е и че длъжникът е извършил плащания в хода на изпълнителното производство, като първото отбелязване е от 07.02.2020г., впоследствие от 14.12.2022г., като са налице и регулярни плащания от 12.01.2023г. до 14.08.2023г.

Целта на погасителната давност е своевременното упражняване на субективните граждански права. На кредитора чрез нея се отнема възможността да иска принудително осъществяване на своето право. Това става, след като длъжникът упражни правото си да погаси с волеизявление пред съд правото на иск или правото на принудително изпълнение на кредитора, поради това, че то не е упражнено в определен от закона срок от време. Според разпоредбата на чл. 120 от ЗЗД давността не се прилага служебно. Това означава, че освен изтичане на определен срок от време, за да настъпи погасителният ефект трябва да бъде направено и волеизявление от длъжника, че иска да се ползва от давността, което в конкретиката на случая е сторено. Следва да се посочи, че давността е изтичане на определен период от време, като според приетото ТР № 2/26.06.2015г. давността се прекъсва

само с извършване на такива действия, от категорията да прекъснат давността, като в решението, тези действия са подробно конкретизирани. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнителното дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи и книжа, назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязло в сила разпределение. В конкретиката на случая заповедта за изпълнение е влязла в сила след развило се производството по чл. 422 от ГПК, тоест постановено е решение № П-6185 от 12.07.2011г. по гр.д. № 12016/2010г. по описа на СРС, 61-ви състав, потвърдено с Решение от 26.04.2013г. по въз.гр.д. № 16467/2011г. по описа на СГС, П-д отделение, с което със сила на присъдено нещо вземането на ответника, за което е издадена заповедта е признато. По изложеното по аргумент от нормата на чл. 117 от ЗЗД приложима в случая е общата петгодишна погасителна давност.

По отношение на материалноправните последици от образуването на изпълнително производство са постановени ППВС № 3/18.11.1980 г. и ТР № 2/26.06.2015г. по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС, с т. 10 на което е обявено, че предходното постановление е изгубило действие. Поради съществуващата колизия между двете разрешения по

отношение на това спира ли изпълнителното производство теченето на погасителна давност на вземането, следва да се отговори на въпроса ползва ли се тълкувателното решение с обратно действие или действа занапред единствено за периода след постановяването му, съответно преди отмяната на постановлението действа именно то. Тази колизия бе разрешена с постановяване на ТР № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, като се прие, че погасителна давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015г. на ТР № 2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС. Това тълкуване потвърди принципа, че с оглед правна сигурност и предвидимост, следва да се приеме, че на последващата промяна на тълкуването на определена правна норма не може да се придаде обратно действие, доколкото правните субекти са били длъжни и са съобразявали поведението си с едно предходно дадено, също задължително тълкуване, което се ползва с действие *ex tunc*. Доколкото изпълнителното дело не е образувано при действието на ППВС № 3/18.11.1980 г. задължителното тълкуване на чл. 116 от ЗЗД не е било приложимо в отношенията между страните, а следва съдът да съобрази трактовките на ТР № 2/2015г. С оглед горните постановки следва, че от влизане в сила на заповедта за изпълнение по ч.гр.д. № 14240 по описа на СРС, 87-ви състав на 26.04.2013г. е започнала да тече нова давност, като с подаването на молбата от вискателя за образуване на

изпълнителното производство от 23.12.2016г. давността не е прекъсната, с оглед даденото разрешение с ТР № 2/26.06.2015г., респективно с оглед постановките му давността следва да се счита прекъсната с извършването на първото същинско изпълнително действие, каквото е налагането на запора на 11.02.2017г., в каквата връзка е и уточнението на исковата молба от ищеца в о.с.з. от 24.10.2023г. Впоследствие изпълнителните действия годни да прекъснат давността са тези по налагане на запори върху банковите сметки на дата 30.01.2020г. Възраженията на ищеца са че тези запори не са породили действие, доколкото не са налични доказателства, че таксите за извършването им са заплатени. Оспорва се и молбата, налична на л.15 от изпълнителното дело, като се твърди, че документа е неистински, като неавтентичен, поради което тази молба и волеизявлението, обективизирано в нея не прекъсват преклузивния срок по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, доколкото изявлението не изхожда от лице с представителна власт.

Настоящият съдебен състав намира, че в т. 10 на ТР № 2 от 26.06.2015 г., по т. д. 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въпросът за прекъсването и течението на погасителната давност е разискван в неразривна връзка с "перемпцията" по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК и доколкото обединяващо звено и в двата случая са идентичните по смислово съдържание разпоредби на чл. 116, б. „в“ от ЗЗД "извършването на изпълнителни действия и чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК

"предприемане на действия за принудително изпълнение", то постановките, както и мотивите към тази точка на цитираното ТР, са приложими и за процесния случай. Настоящият съдебен състав намира, че, докато поисканото изпълнително действие все още постига целения с него резултат, не е необходимо, а и не може да се очаква, взыскателят да иска извършване на нови изпълнителни действия единствено и само за да се прекъсне срока по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК. В конкретиката на случая обаче не е така, доколкото е видно, че първото предприето изпълнително действия – забор на трудовото възнаграждение на Й. в /ФИРМА/ не е довело до желания резултат. В тази връзка следва да се цени молбата на взыскателя от дата 26.09.2018г., с която съдът намира, че преклузивният срок е прекъснат в хипотезата на поискване за извършване на изпълнителни действия. Не се установи молбата да не изхожда от представител на ответното дружество. Следва втора молба от дата 25.07.2019г. от юрисконсулт А.К., като представител на ответното дружество, с която отново е прекъснат преклузивния срок, и вследствие на която следват наложените запови върху банковите сметки на длъжника от дата 30.01.2020г., които вече са довели до целения резултат. Затова, в конкретиката на случая, новите срокове следва да се броят от последния момент, в който предходното изпълнително действие е довело до целените с него последици по удовлетворяване на взыскателя /напр. наложена възбрана, извършен опис,

последна постъпила сума от заповест за трудово възнаграждение и др./. В същия смисъл са и мотивите към т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, а именно: „давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. " Съдът не споделя твърденията на ищеца, че заповестта не е произвел действия, поради обстоятелството, че по изпълнителното производство няма данни да се внесени дължимите към ЧСИ такси във връзка с налагането на заповестите. Заповестта върху банкови сметки на длъжника представлява заповест върху вземания на длъжника по сметка в банка, респективно заповест върху вземания на длъжника по смисъла на чл. 450а от ГПК, съответно чл. 430 от ГПК. Заповестта върху вземания на длъжника представлява разпореждане на съдебния изпълнител, с което определено вземане на длъжника се предназначава за принудително удовлетворяване на вискателя, като се забранява на длъжника да се разпорежда с вземането, а на третото задължено лице – да плаща на длъжника. Заповестта върху вземания на длъжника по банкова сметка по реда на ГПК

се извършва от съдебния изпълнител чрез връчване на съобщение на банката. С изпращането на заповното съобщение от съдебния изпълнител до съответната банка се налага запов на евентуално съществуващите вземания на длъжника по банковите сметки и на практика се забранява на банката да извършва плащане от водените при нея банкови сметки по нареждане или с предварително съгласие на техния титуляр. Заповът върху вземане обезпечава изпълнението, като запазва принадлежността на вземането към имуществото на длъжника, осуетява погасяването на вземането чрез плащане, извършено в полза на длъжника, и задължава третото лице да пази заповираните суми /чл. 507, ал. 3/. Съгласно разпоредбите на чл. 450, ал.3 и чл. 507 от ГПК заповът върху вземания на длъжника спрямо третото задължено лице, включително по сметка в банка, се счита наложен от деня, в който му е връчено заповното съобщение. От този момент третото задължено лице има задълженията на пазач по отношение на сумите съгласно чл. 507, ал.3 от ГПК. Разпоредбите на ГПК не обуславят действието на запова от изискване за наличие на суми по банковата сметка към момента на връчване на заповното съобщение, нито от изискуемостта на вземането. Наличието на суми по банковата сметка към датата на връчване на заповното съобщение и положителното /кредитното/ салдо на сметката, не са елементи от фактическия състав по налагането на запова. Те имат значение по отношение на последиците на

наложения заповор— дали изпълнителният способ ще бъде реализиран и вискателят удовлетворен, например в конкретния случай се установява че в /ФИРМА/ и /ФИРМА/ са налични суми, представляващи социални помощи и такива от труд под размера на минималната работна заплата, които не подлежат на секвестриране по аргумент от нормата на чл. 446а, ал.2 и ал.3 от ГПК, и единствено тези заповорни съобщения не произвеждат действие. От друга страна вярно е че такси по изпълнението се събират за извършването на изпълнителни действия и извършването на други действия, като размерът им е определен в ТТРЗЧСИ. Съгласно чл. 80 от ЗЧСИ и чл. 33 и 34 от Тарифата, таксите се плащат от вискателя при образуване на изпълнителното дело и преди извършване на съответното изпълнително действие. Таксите а още и разносните се плащат от вискателя, с изключение на субсидиарните, и са за сметка на длъжника. Таксите са обикновени и пропорционални. От тях авансови са обикновените такси и пропорционалните такси, с изключение на таксата по чл. 26 от Тарифата. Вискателят следва сам да определи размера и да внесе дължимите авансови такси, както и да представи доказателства за това; още с молбата си за образуване на изпълнителното дело, съответно с молбата за поисканото изпълнително действие. Ако това не е направено от вискателя, ЧСИ е длъжен да му изпрати съобщение по реда на чл. 426, ал.3 от ГПК в едноседмичен срок от уведомяването да представи

документ за внасянето на дължимата авансова такса, която следва да е определена и посочена по размер в съобщението, респ. - към него да е приложена и сметката по чл. 79 от ЗЧСИ. Ако взискателят не представи доказателства за внасянето на дължимата авансова такса и в едноседмичния срок, ЧСИ може да прекрати изпълнителното производство на основание чл. 433, ал.1, т.6 от ГПК, като може да направи и по-малкото - да откаже само извършването на поисканото изпълнително действие, като и в двата случая следва да изпрати съобщение на взискателя. Съществува правна възможност таксата да бъде събрана направо от длъжника, а още и ЧСИ да поиска издаване на заповед за изпълнение в своя полза по чл. 410 от ГПК. Следва да бъде изяснено обаче, че несъбирането от ЧСИ на авансово дължимата такса от взискателя например по налагането на запора не опорочава извършването на съответното изпълнително действие, а влече след себе си друга отговорност, която не е предмет на настоящото производство.

По изложеното съдът намира, че взискателят не е бездействал и е поддържал висящността на изпълнителния процес, като наложените запори в /ФИРМА/ на 30.01.2020г валидно са прекъснали давностния срок, като до образуване на настоящото производство на 23.12.2022г. петгодишния давностен срок не е изтекъл.

По изложеното съдът намира така предявените искове

за неоснователни и като такива следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на спора на основание чл. 78, ал.3 от ГПК право на разноски се поражда в полза на ответника. На ответника следва да бъде присъдено на основание чл. 78, ал.8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ юрисконсултско възнаграждение в размер на 200,00 лева.

Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от М. Н. И., ЕГН *****, срещу /ФИРМА/, ЕИК *****, отрицателни установителни иски с правно основание чл. 439 от ГПК, за признаване на установено в отношенията между страните, че М. Н. И. не дължи на /ФИРМА/, сумата в размер на 2557,68 лв., представляваща сума за доставена, но незаплатена топлинна енергия за периода от м.06.2004 г. до м. 04.2009 г., ведно със законната лихва, считано от 02.12.2009 г., до окончателното плащане, сумата в размер на 681,94 лв. – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 01.08.2004 г. до 02.11.2009 г., въз основа на които е издаден изпълнителен лист на основание

Заповед за парично задължение по ч. гр. дело № 14240/2009 г., по описа на 87 състав на СРС, за събирането на която е образувано изпълнително дело № 2016*0401714 по описа на ЧСИ М.М., рег.№ *** на КЧСИ, с район на действие СГС, поради настъпила погасителна давност.**

ОСЪЖДА М. Н. И., ЕГН *** ДА ЗАПЛАТИ на /ФИРМА/, ЕИК *****, сумата в размер на 200,00 лева, деловодни разноси на основание чл. 78, ал.3 от ГПК.**

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис о същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____